

IX.

Къдѣ пладне тѣмничникътъ му донесе обѣдѣтъ.

—“ Слѣдъ нѣкой часъ, казва му, ще ты пуснатъ свободенъ. Сега защо ни прави толкозь трудъ? азъ знаяхъ че най сѣтиѣ ты щеше да подпишешъ. Какъвъ чортъ! малко нѣщо ли е Сибирь! поне ты не си нѣкой глупавъ. Неприличашъ на бѣсеныйтъ онзи полякъ затворенъ, който е запрѣнъ тамъ въ кѣтѣтъ на сръднійтъ дворъ. Когато му подадохъ запискѣтъ и го придумвахъ да ѣкъ подпише, вверли ѣкъ на лицето ми, . . . Света мати Божія! Ты знаешъ пословицѣтъ: „Женска поука не е голѣмо нѣщо, но който ѣкъ непослуша побѣснява“

Волскый го гледаше вторачено. Ироніята въ думытъ на тѣмничника го докара въ безболѣзнейность. Той пожела пакъ Сибирь и ся приготвяше за да го удоши. Но той като видѣ, избезумѣлото му лице, избѣгнахъ уплашенъ отъ тѣмницѣтъ.

Привечеръ колонелътъ дойде за да го освободи. Обходата му и думытъ му бѣхъ студены и горды, круты и нео-